

Munkáltatói kárfelelősség a magánjog tükrében

Közjogi, munkajogi és EU szekció – 10. téma

Jelige: Progressio

TARTALOMJEGYZÉK

1. BEVEZETÉS -----	2
2. A KÁRFELELŐSSÉGI SZABÁLYOK SAJÁTOSSÁGAI ÉS RENDSZERTANA -----	4
<u>2.1. A felelősségtanról általában</u> -----	4
<u>2.1. A munkajogi kártérítési felelősséget átható elvek és alapvető fogalmak</u> -----	6
<u>2.2. A kártérítési felelősség helye a munkajogban</u> -----	8
<u>2.3. A munkajogi kártérítési felelősség jogszabályi környezete</u> -----	9
3. A MUNKÁLTATÓ KÁRFELELŐSSÉGÉNEK MEGÁLLAPÍTÁSA -----	12
<u>3.1. A munkáltató fogalma</u> -----	12
<u>3.2. A munkáltató kártérítési felelősségének megállapítása</u> -----	12
<u>3.3. A felelősség feltételei</u> -----	14
3.3.1. A kár keletkezése-----	14
3.3.2. A munkajogviszony fennállása-----	15
3.3.3. Ok-okozati összefüggés a munkaviszony és a kár között-----	17
4. EXCULPATIO – A MUNKÁLTATÓ KÁRFELELŐSSÉG ALÓLI MENTESÜLÉSE -----	19
<u>4.1. Mentésülés az objektív felelősség alól</u> -----	19
4.1.1. Mentésülés a munkavállaló kizárólagos és elháríthatatlan magatartására való hivatkozással -----	19
4.1.2. Hivatkozás a munkáltató ellenőrzési körén kívül eső körülményre -----	20
4.1.2.1. <i>Ellenőrzési kör hiánya</i> -----	20
4.1.2.2. <i>Olyan körülmény, mellyel a munkáltatónak nem kellett számolnia – a körülmény előreláthatóságának vizsgálata</i> -----	22
4.1.2.3. <i>Az elhárítás elvárhatóságának hiánya</i> -----	23
<u>4.2. A felelősség alóli részbeni mentesülés, kármegosztás</u> -----	24
4.2.1. Előreláthatósági klauzula-----	24
4.2.1.1 <i>Az előreláthatósági klauzula bevezetésének előzményei</i> -----	25
4.2.1.2. <i>Az előreláthatóság intézménye a hatályos jogban</i> -----	26
4.2.2 Kármegosztás a munkavállaló vétkes közrehatására tekintettel -----	28
4.2.3. Kármegosztás a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására tekintettel -----	28
4.2.4. A kár mérséklése a munkáltató méltányolható helyzetére tekintettel -----	30
5. ÖSSZEGZÉS -----	32
IRODALOMJEGYZÉK -----	34
JOGFORRÁSOK ÉS BÍRÓI DÖNTÉSEK JEGYZÉKE -----	36

1. BEVEZETÉS

A munkajogi szabályozás vizsgálata kiemelt figyelmet érdemel, mivel a társadalom tagjainak túlnyomó többsége mindennapjai során elkerülhetetlenül találkozik a munkajoggal. Az életviszonyok igen jelentős részét meghatározzák ugyanis a különböző munkakapcsolatok. A munkajogi jogviszonyok bonyolult, társadalmi és gazdasági jelentőségű viszonyok, e kapcsolatok jogi szabályozása a munkaviszony alanyainak különleges érdekei és helyzete miatt számos sajátosságot hordoz.

A munkajogi kárfelelősség kérdése a témán belül kifejezetten hangsúlyos. Általánosságban is elmondható, hogy a jogviták jelentős része anyagi természetű, és nincs ez másként a munka világában sem. A munkaviszonyban ugyanis számtalan módon fordulhat és fordul elő károkozás, ami kártérítési igényt keletkeztet, és gyakran vitát, végső soron peres jogvitát eredményez. Ezeknek az eseteknek a gyakori előfordulása és jelentősége miatt a jogi szabályozás megértése és pontos ismerete nemcsak jogalkalmazók számára követelmény, hanem a mindennapok során a munka világában munkavállalóként, illetve munkáltatóként részt vevőknek is fontos.

Napjainkban hazánk jogrendszere átalakul, gyakoriak a jogszabályváltozások, melyek a magánjogi szabályozásban is alapvető változásokat hoznak. A szabályokat befolyásoló jogpolitikai célok gyakran alapjaiban eltérnek a korábbiaktól, s ez dinamikus jogi változtatásokat eredményez. Tovább árnyalja a képet az Európai Unió jogalkotása, amely kötelező és ajánlás-jellegű szabályaival egyaránt hat az alkalmazandó szabályokra. A Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban Mt.) teljes egészében 2013. január 1-én lépett hatályba; az ez év tavaszán hatályba lépett Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) pedig háttérszabályként hat a munkajogra. Az új kódexek változásai a felelősségi szabályokat is nagyban érintik, alkalmazásuk a joggyakorlatban számos kérdést vet fel.

Dolgozatom célja a hatályos magyar munkajog kárfelelősségi szabályainak bemutatása és elemzése. Ezen belül elsősorban a munkáltató által okozott károk megtérítésére vonatkozó – a törvényben „Felelősség az okozott kárért” cím alatt szabályozott – rendelkezéseket vizsgálom, figyelemmel a polgári jogi kártérítési szabályokhoz való viszonyához. A hatályos jogszabályi rendelkezések bemutatása mellett – mely a kutatást elsődlegesen megalapozza – a témához kapcsolódó munkajogi irodalomban megjelent publikációk széles körű

feldolgozására és ismertetésére törekszem. A kutatás során a téma specialitása, aktualitása és gyakorlati jelentősége miatt főként kortárs hazai szerzők munkái kerülnek elemzésre, külföldi munkákra csak kivételesen, említés szintjén utal a dolgozat.

2. A KÁRFELELŐSSÉGI SZABÁLYOK SAJÁTOSÁGAI ÉS RENDSZERTANA

2.1. A felelősségtanról általában

A munkajogi felelősségről való gondolkodás során – tekintettel a magánjog és a munkajog szoros kapcsolatára – a polgári jogi felelősségtan elméleteinek áttekintése sem nélkülözhető. A felelősség fogalmával kapcsolatban kijelenthető, hogy az nem kizárólag jogi fogalom. Mint a társadalomra veszélyes és jellemzően az elkövetőnek felróható magatartásért való felelősség, értelmezhető a jogon kívül is, például politikai vagy erkölcsi felelősség vonatkozásában. E magatartások közül azokat, amelyeket jogi normák tiltanak, és amelyek ellen állami eszközökkel való védekezés indokolt, jogi felelősségnek tekintjük. E kör tovább szűkíthető: a polgári jogi felelősség kategóriájának sajátossága abban áll, hogy azt általában olyan magatartások váltják ki, melyek a felek között – jogellenes – vagyoneltolódást okoznak, s jellemzően a felelősséghez fűzött szankció is vagyoni jellegű.¹ A polgári jogi felelősség legfontosabb típusának a kártérítési felelősség tekinthető, aminek specifikuma, hogy olyan vagyoni szankciót alkalmaz, mely a károsultat illeti és főszabály szerint az elszenvedett kárral egyenértékű. E szankció elsődleges célja a – tipikusan büntető jellegű – megelőző és nevelő célzat mellett a reparáció, vagyis a vagyoni hátrány kiegyenlítése.² „A polgári jogi felelősséghez a jogellenességen, a következményen, káron és az okozati összefüggésen túl az is szükséges, hogy a károkozó magatartásában olyan körülmények merüljenek fel, amelyek a kártérítési szankció alkalmazását indokolttá teszik; ez alapvetően a felróható magatartás.”³

A felelősségről való jogi gondolkodás intézménytörténetében a felróható magatartás, mint a felelősség szükségszerű eleme hagyományosan gyűjtőfogalomként jelenik meg. E szerint abba beleértendő a szubjektíve vétkes magatartás mellett a speciális alakzatokban szabályozott objektív felelősség is. A polgári jogi felelősségi alakzatok körében megkülönböztethető a szubjektív, az objektív és az eredményfelelősség. A szubjektív felelősség vétkességen alapul, az objektív felelősség független a vétkességtől; míg az eredményfelelősség mindenre tekintet nélkül terheli a károkozót (kivéve a károsult saját

---

¹ SZÉKELY LÁSZLÓ: *Magyar polgári jog. A polgári jog alapjai*, Budapest, 2007, Eötvös József Könyvkiadó, 168-169. o.

² EÖRSI GYULA: *Kötelmi jog – Általános rész*. Budapest, 1996, Nemzeti Tankönyvkiadó. 240.

³ UJVÁRINÉ ANTAL EDIT: *Felelősségtan*, Miskolc, 2002, Novotni Kiadó, 19. oldal.

magatartását). Az eredményfelelősség emiatt valójában nem is tekinthető a szó szoros értelmében felelősségnek, az ugyanis kár- és kockázattelepítést jelent a kötelezett számára.

A szubjektív (vétkességi) felelősség és az objektív (vétkességre tekintet nélküli) felelősség összehasonlításakor – noha azokat egymáshoz képest ellentétes alakzatoknak is szokás tekinteni – valójában nem két külön kategóriában kell gondolkodnunk, hanem a felróhatóságon alapuló egyfajta felelősségi skálában, melynek különböző pontjain helyezkedik el a két alakzat. A szubjektív és az objektív felelősség elhatárolható olyan alapon is, hogy a vétkességi felelősség megállapításának elemi feltétele a vétkesség, az objektív felelősség megállapításához ezzel szemben elegendő a károkozó magatartás és a kár között fennálló okozati összefüggés.⁴

A felelősségi alakzatok hagyományosan a felelősségi igényt keletkeztető tényállás alapján is differenciálhatók. A felelősség intézménye már a római jogban is ismert volt, az alapvetően a szerződésen kívüli károkozásokból alakult ki, és később differenciálódott szerződéses (kontraktuális) és szerződésen kívüli (deliktuális) kártérítési felelősségre, melyek következménye mindkét alakzat esetében a kártérítés. A kontraktuális felelősséget ennek megfelelően a szerződésszegés, a szerződésben foglaltak nem teljesítése alapozza meg, míg a deliktuális felelősség alapja kizárólag a jogszabály,⁵ és megállapításának feltételei már a római jogban is a károkozás objektív jogellenessége és a kárt okozó szubjektíve vétkes magatartása voltak.

Hatályos jogunkban a polgári jogi kártérítésre vonatkozó szabályokat a Ptk. határozza meg. A kódex egymástól különválasztva szabályozza a kontraktuális és a deliktuális felelősség szabályait. A törvény indokolása rámutat, hogy míg a szerződésszegésért való felelősség esetében a szabályozás szakít a felróhatósági alapú felelősség rendszerével, addig a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség a törvény alapján továbbra is a károkozó felróhatóságán alapul. A Ptk. mind a kimentés feltételei, mind a megtérítendő károk körét tekintve szétválasztja a szerződésszegési és a szerződésen kártérítési felelősség rendszerét. A törvény azonban több szempontból össze is kapcsolja a kontraktuális felelősség körében alkalmazandó szabályokat a deliktuális szabályokkal, kimondja ugyanis, hogy a kár fogalmára

---

⁴ EÖRSI GYULA: *Kötelmi jog – Általános rész*, Budapest, 1996. Nemzeti Tankönyvkiadó, 241-243. o.; 248. o.

⁵ MOLNÁR IMRE – JAKAB ÉVA: *Római jog*, Szeged, 2004., Leges Szeged 264-265. o.

és a kártérítés módjára – az e fejezetben nem szabályozott kérdésekben a szerződésen kívül okozott károk megtérítésére vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.⁶

A munkajogi kártérítési felelősséget a jogirodalom egyértelműen szerződésen alapuló felelősséggként kezeli. A munkajogi kárfelelősségi jogviszony esetében csak kontraktuális felelősségről beszélhetünk, hiszen ez a felelősségi rendszer a munkajogviszony alanyaira korlátozódik,⁷ alapja pedig a munkaszerződés. A jogfejlődés során a munkajogi kárfelelősséget a dogmatika azonban nem feltétlenül tekintette szerződéses jellegűnek. „A polgári jogon belül a kötelmi jogi és a deliktuális felelősség viszonylatában addig, amíg a munkajog önálló jogágként kezelése volt az uralkodó doktrína, a munkajogi anyagi felelősséget is mind a jogi szabályozás, mind pedig a gyakorlat is kevésbé szerződésen alapuló felelősséggként kezelte.”⁸

2. 1. A munkajogi kártérítési felelősséget átható elvek és alapvető fogalmak

A munka az emberi társadalom egyik alapjának tekinthető. A legtöbb munkavégzési forma tekintetében elmondható, hogy a technikai fejlődésből következő gépesítés miatt egyrészt egyre bonyolultabbá válik, másrészt egyre több veszélyt rejthet magában. Ez a munkafolyamatok megfelelő megszervezését és a munkavédelem hathatós kialakítását követeli meg. Erre tekintettel a munkavállalók egészségének és egyéb érdekeiknek a megóvása elsősorban munkáltatóval szemben támaszt követelményeket, melynek jogi kereteit a munkajog és a munkavédelemre vonatkozó jogi szabályozás adják meg.⁹

A munkajogi anyagi felelősség a magánjogi kárfelelősségi rendszer része, ám – tekintettel a munkaviszony sajátosságaira – a polgári jogi felelősségi szabályokhoz képest számos speciális jegyet hordoz. Eörsi emiatt a munkajogi kárfelelősséget egyfajta módosult polgári jogi felelősségnek tekinti.¹⁰ A két jogágban a felelősség alapját jelentő elemek ugyan megegyeznek, ám a munkajogi szabályozás kifejezetten a munkajogviszony keretein belül értelmezi azokat, tekintettel az abban részt vevő felek helyzetére. Amíg a magánjogi szabályozás alapvetően a jogalanyok egyenjogúságából indul ki, addig a munkajogban a felek vélelmezett alá-fölérendeltségének kiegyenlítésére törekszik.

---

⁶ VÉKÁS LAJOS: *Az új polgári Törvénykönyvről*, 240. o.

⁷ FERENCZ JÁCSINT: *Kár érte? – A munkáltatói kárfelelősség változása*, In: *Az állam és jog alapvető értékei a változó világban*, Győr, 2012, 279. o.

⁸ PRUGBERGER TAMÁS: *Munkajog a polgári jogban a globalizálódó gazdasági viszonyok között* (Tanulmánygyűjtemény), 2009, Debreceni Egyetem Közgazdaságtudományi Kar, Bíbor kiadó 204. o.

⁹ EMBER ALEX: *Az üzemi baleset*, Szeged, 2013. Pólay Elemér Alapítvány, 25. o.

¹⁰ Idézi KUN in GYULAVÁRI TAMÁS (szerk.): *Munkajog*, Budapest, 2013, ELTE Eötvös Kiadó, 340. o.

A munkajogi szabályok értelmezésekor tehát mindig figyelembe kell venni, hogy a jogalkotás a munkajog specialitását jelentő sajátosságot, felek egyensúlytalan helyzetét tartja szem előtt. A munkaviszony alanyainak viszonya ugyanis jellemzően nem mellérendelt, a munkáltatót tipikusan szélesebb körű jogosultságok illetik, míg a munkavállalót több kötelezettség terheli. A munkavállaló alárendeltségi, függőségi viszonyban van, munkáját önállóan végzi a munkáltató utasításának megfelelően. A törvényhozás kiindulópontja tehát ez a vélelmezett kiszolgáltatott helyzet, ennek korrigálására törekszik a törvénybe épített különböző garanciális szabályokkal és a munkavállaló védelmét szolgáló intézkedésekkel. Az esetek többségében valószínűleg ez a vélelmezett kiszolgáltatottság valóban fennáll, noha ennek mértéke adott felek és adott munkakör tekintetében eltérő lehet. Nem szabad azonban megfeledkezni a munkáltató gazdasági és egyéb érdekeiről sem, hiszen a munkáltatók versenyképességének biztosítása és megőrzése végső soron nemcsak a piac védelmét, de a munkavállalók érdekeit is szolgálja.

A jogalkotó a munkáltatói kárfelelősség tekintetében ennek megfelelően egyrészt a sérelmet szenvedett munkavállalónak kára megtérüléséhez fűzött különösen fontos érdekére van tekintettel, mivel adott esetben a kár a munkavállaló és családja megélhetését is veszélyezteti. Másrészt a szabályozás azt is figyelembe veszi, hogy a munkáltatónak rendszerint széles körű lehetősége van arra, hogy a károsodást megfelelő szervezéssel és intézkedésekkel megelőzze.¹¹ A jogalkotó tehát feltételezi, hogy a munkáltató képes megakadályozni a tevékenységéből eredő károk bekövetkezését, az attól független okból bekövetkező károk megelőzése érdekében pedig minden szóba jöhető eszközt igénybe vesz.¹²

A munkavállaló károkozása esetén alkalmazandó felelősségi szabályokat természetesen szintén áthatja az alárendelt helyzetben lévő munkavállaló érdekeinek előtérbe helyezése. Emellett azonban tekintettel kell lenni a munkáltató gazdasági érdekeire is, hiszen a munkáltatót ért hátrány is éppúgy méltánytalan lehet, mint a munkavállalót ért kár, még akkor is, ha a részéről nagyobb teherviselési képességet feltételezünk.

Ennek megfelelően a kárfelelősségi szabályok által szem előtt tartott célokat mindkettejük vonatkozásában kell értelmezni. E célok elérésének eszközei a munkajogban a reparáció, a prevenció és a represszió, melyek áthatják a munkajogi felelősségi rendszert. A polgári jogi – és az azzal rokonságot mutató munkajogi – felelősségi szabályok elsődleges

---

¹¹ MIHOLICS TIVADAR: *Magyar Munkajog*, Budapest, 1994, Unió Lap- és Könyvkiadó, 255. o.

¹² ÁDÁM LÓRÁNT: *Kártérítési felelősség a munkajogban*, Budapest, 2000., HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó, 51.o.

célja a reparáció, vagyis az okozott jogsérelem orvoslása; vagyis olyan helyzet teremtése, mintha a kár be sem következett volna. További cél emellett a prevenció is, a további károkozás megelőzése. A prevenció cél egyrészt az egyén, másrészt a közösség viszonyában értelmezendő: részben a károkozót (speciális prevenció), részben a társadalom többi tagját kívánja visszatartani a jogsértéstől (generális prevenció).¹³ A represszió, az okozott jogsértés megtorlása a munkajogban a kárfelelősségi viszonyokban nem jellemző, a közszféra munkajogában, a fegyelmi felelősségi szabályokban azonban megjelenik.

2.2. A kártérítési felelősség helye a munkajogban

A munkaviszony kapcsán kétféle felelősségi típust különböztethetünk meg: a fegyelmi és a kártérítési felelősséget. E két kategória nem zárja ki egymást – vagyis elképzelhető, hogy adott esetben együttesen áll fenn, és kerül megállapításra kártérítési felelősség és fegyelmi felelősség, – szabályozásuk és jogkövetkezményeik viszont alapvetően eltérnek egymástól. Míg a fegyelmi felelősség voltaképpen a munkavállaló tekintetében áll fenn, és azt kötelezettségszegés alapozhatja meg; addig a kárfelelősség mind a munkavállalót, mind a munkáltatót terhelheti, és a felelősség megállapításának egyikük vonatkozásában sem feltétele a kötelezettségszegés.

A munkajogban felmerülő kártérítési alakzatokban a magyar kártérítési jogban felmerülő három alapvető felelősségi típus mindegyike megtalálható. A vétkességi alapú és az objektív felelősség mellett ugyanis a custodia jellegű felelősségi alakzat is megtalálható, mind munkáltatói, mind munkavállalói oldalon, csak fáziseltolódásokkal. Ez indokolja, hogy a törvény – hasonlóan a többi kelet-közép-európai országhoz – egymástól elkülönítve rendezi a munkáltatói és a munkavállalói kártérítés szabályait.¹⁴

A munkajogi kárfelelősségi jogviszonyok tehát két részre oszthatók a károkozó személye alapján, ennek megfelelően a kárfelelősségi rendszer a munkavállalói és a munkáltatói kárfelelősségből áll. E kategóriákon belül a jogdogmatika szisztematikusan további csoportosításokat állít fel:

- a munkavállalói kárfelelősség jogalapja szerint általános és megőrzési felelősségre tagolható;

---

¹³ JOBBÁGYI GÁBOR – FAZEKAS JUDIT: *Kötelmi jog*, Budapest, 2007, Szent István Társulat, 143-144. o.

¹⁴ PRUGBERGER TAMÁS – KENDERES GYÖRGY: *A munkaviszony keretében fennálló kártérítési felelősség új szabályainak egyes problémáiról*, Magyar Jog, 2013/7, 393.o.

- míg a munkáltatói kárfelelősség a tárgya alapján osztható fel: ennek megfelelően megkülönböztethetjük a munkavállaló élete, egészsége és testi épsége körében okozott károkat, a munkavállaló munkahelyre bevitt dolgaiban okozott károkat, valamint a munkajogviszony keretében okozott egyéb károkat.¹⁵

A csoportosítás szempontjai is szemléletesen rámutatnak, hogy a munkajogi kárfelelősség körében felmerült esetek rendkívül változatosak lehetnek jogalapjuk, tárgyuk és a károkozó személyének sajátosságai miatt, e sajátosságok pedig mind-mind eltérő szabályozást kívánnak meg a törvényalkotótól.

2.3. A munkajogi kártérítési felelősség jogszabályi környezete

A magyar munkajog szabályanyagát áttekintve elsőként hazánk Alaptörvényéről¹⁶ kell említést tenni. Alaptörvényünk – túl azon, hogy már preambulumban, a Nemzeti Hitvallásban leszögezi, hogy a munkát mind az egyén, mind a közösség viszonylatában alapvetően védendő értéknek tartja – számos helyen tartalmaz a munkára vonatkozó rendelkezést. A munka és foglalkozás szabadságát, a sztrájkhoz való jogot, valamint a szakszervezeti szervezkedés jogát alapvető jogként deklarálja. A munkáltatók és a munkavállalók viszonyában megköveteli a felek együttműködését, alkotmányos szinten garantálja az egészséges és biztonságos munkafeltételeket és a pihenőidőt.

Látható tehát, hogy a munkával kapcsolatos szabályozás számos alapvető jogot érint. S minthogy – szintén az Alaptörvényből eredően – hazánkban az alapvető jogokra vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg – a munkajog szabályozása törvényi szintű jogalkotást követel meg. A hazai jogrendszer átfogó munkajogi kódexe a Munka Törvénykönyve (Mt.), amely a munkaviszonyra vonatkozó alapvető rendelkezéseket tartalmazza. A munkajogi kárfelelősségi szabályok az Mt. XIII. fejezetében találhatók.

A kárfelelősség vonatkozásában az új Polgári Törvénykönyv egyes szakaszai háttérszabályként szintén irányadók. Noha a Ptk. megalkotása során a kodifikátorok a törvénybe integráltak több, korábban külön törvényben szabályozott magánjogi szabályt, az egyedi munkaszerződésekre vonatkozó szabályozást a magánjogi kódexen kívül hagyták, vagyis azt továbbra is önálló törvény határozza meg. A munkaszerződés jogi szabályozásának mára ugyanis annyi különleges vonása van, hogy vélhetőleg nehéz volna ezt a normarendszert

---

¹⁵ KISS GYÖRGY: *Munkajog*. Budapest, 2005, Osiris Kiadó, 266. o.

¹⁶ Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.)

egyetlen törvénykönyvbe integrálni, ráadásul – tekintettel a munkavállaló védendő helyzetére, mint megkülönböztető sajátosságra – e területen az európai közösségi jogi aktusok alakító hatása is sokkal intenzívebb, mint a magánjog egyéb területein. A munkaviszonyok speciális rendelkezései vonatkozásában azok jogi hátterének azonban a Ptk., azon belül is a szerződések általános szabályai tekintendők.¹⁷ Az új Polgári Törvénykönyv munkaviszonyra gyakorolt hatását napjainkban értékelni még nem lehet, tekintettel arra, hogy az új keletű szabályok alkalmazásáról még nincs átfogó, kialakult gyakorlati tapasztalat. Az azonban egészen biztos, hogy az új magánjogi kódexnek egészen komoly hatása lesz a munkajog területén, hiszen a Ptk. számos szakaszát kell majd alkalmazniuk a jogalkalmazóknak. A két törvény kapcsolata azonban többértű: egyrészt sok kérdés nincs szabályozva az Mt-ben, mely esetekben a Ptk. mögöttes szabályozást ad, másrészt sok esetben kifejezetten a Ptk-t rendeli alkalmazni a törvény. Az ebből adódó változások várhatóan nemcsak jogviták felmerülésekor éreztetik majd hatásukat a jogalkalmazásban. A mindennapi munkajogi joggyakorlásra is közvetlen hatást gyakorolhat, hiszen a munkaviszonyból származó jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése során a Ptk. kötelmi jogi része határozza meg a mozgásteret a felek számára.¹⁸

Az Mt. tehát számos polgári jogi szabályt a munkaviszonyban is alkalmazni rendel. A kártérítési viszonyok kapcsán erre kifejezett utalás is található a törvényben: a polgári jogi szabályok alkalmazása cím alatt a kár megtérítésére „egyebekben” a Ptk. 6:518-534. §-a szabályait kell alkalmazni.¹⁹ Az egyebekben szó szerepeltetése arra utal, hogy minden olyan kérdésben, melyet az Mt. nem szabályoz, a Ptk. az irányadó. Az Mt. tehát speciális a Ptk-hoz, mint általános szabályhoz képest.²⁰

A munkajogi kártérítési felelősség kapcsán nagy szerephez jutnak a jogértelmezés során a Kúria (korábban: Legfelsőbb Bíróság) Munkaügyi Kollégiumának állásfoglalásai. Noha a legfőbb bírói testület állásfoglalásai még a korábbi munkajogi kódex²¹ értelmezéséhez kapcsolódóan születtek, a joggyakorlat egyelőre továbbra is irányadónak tekinti azokat.

---

¹⁷ VÉKÁS LAJOS: *Az új Polgári Törvénykönyvről*, Jogtudományi Közlöny, 2013, LXVIII. évf./5. sz. 225-242. o.

¹⁸ KIS MIKLÓS: *Átfogó az új Ptk. hatása a munkajogra. Interjú Dr. Pál Lajossal*, HR & Munkajog 5. évf. 7-8. sz. 44-45. o.

¹⁹ Mt. 177.§

²⁰ KÁRTYÁS GÁBOR: „Egyebekben” – *Polgári jogi szabályok a munkajogi kárfelelősségben*, Forrás: Munkajog.hu, Letölthető: <http://munkajog.hu/rovatok/szakertoi-blog/egyebekben-polgari-jogi-szabalyok-a-munkajogi-karfelelossegen>

²¹ 1992. évi XXII. törvény a Munka Törvénykönyvéről (a továbbiakban: 1992-es Mt.)

A hazai jogszabályok áttekintése során a közösségi jogalkotásra is figyelemmel kell lenni, hiszen az jelentős hatást gyakorol a magyar szabályokra is. A magyar munkajogi jogalkotásban az európai munkajogi normák átvétele már jóval Magyarország európai integrációja előtt megkezdődött, az uniós csatlakozásunkat követő általános jogharmonizációs tevékenység pedig napjainkban is tart. Ennek keretében számos EU irányelv hazai jogrendbe iktatása valósult meg, s a jogalkotó emellett figyelemmel van a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) keretében létrejött olyan egyezményekre, melyekhez hazánk is csatlakozott.²²

A hazai szabályozást tehát számos jogforrás befolyásolja, a szabályozás gerincét azonban Munka Törvénykönyve adja. A következőkben a kárfelelősségi szabályok bemutatása során kiindulópontként mindenekelőtt az Mt. vonatkozó szabályainak elemzésére kerül sor.

---

²² A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény indokolása. A munka törvénykönyve 2012 >> 1992, Budapest, 2013, Complex Kiadó, 344. o.

3. A MUNKÁLTATÓ KÁRFELELŐSSÉGÉNEK MEGÁLLAPÍTÁSA

A munkajogi kárfelelősségi rendszer két, egymástól alapvetően eltérő alakzata a munkavállalói és a munkáltatói kárfelelősség. E két kártérítési felelősségi rendszer – a munkajogviszonyban részt vevő felek eltérő helyzetéből adódóan – alapjaiban tér el egymástól, mind a felelősség megállapítása, mind a felelősség alóli mentesülés esetei tekintetében. E fejezetben a továbbiakban a munkáltatóra vonatkozó kártérítési felelősségre vonatkozó szabályozás ismertetése következik, kitérve a munkáltató fogalmára és áttekintve a kártérítési felelősség megállapításának feltételeit.

3.1. A munkáltató fogalma

A törvény a munkáltatói képességet meglehetősen röviden fogalmazza meg, az Mt. szerint ugyanis munkáltatónak minősül az a jogképes személy, aki munkaszerződés alapján munkavállalót foglalkoztat.²³ A szabályozás tehát a munkáltatói képességhez a jogképességen kívül további követelményeket nem támaszt. Az Mt. konkrét utalást ugyan nem tesz a Polgári Törvénykönyvre, de a jogképesség fogalma a polgári jog szabályai alapján írható körül.²⁴

3.2. A munkáltató kártérítési felelősségének megállapítása

A kártérítési felelősségről való gondolkodásnak egyik alappillére a kárfelelősség megállapításának szabályozása, hiszen ez alapozza meg, vagy éppen e körülmények hiánya zárja ki a későbbiekben az ehhez kapcsolódó részletszabályok alkalmazását. Az új Munka Törvénykönyve szerint „a munkáltató köteles megtéríteni a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárt”. A felelősségi klauzula megfogalmazása után a törvény azonban szűk körben a kimentést is lehetővé teszi. Ezek szerint a munkáltató „mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt az ellenőrzési körén kívül eső olyan körülmény okozta, amellyel nem kellett számolnia és nem volt elvárható, hogy a károkozó körülmény bekövetkezését elkerülje, vagy a kárt elhárítsa”. A törvény továbbá abban az esetben is mentesíti a munkáltatót, ha „a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta”.²⁵

---

²³ Mt. 33. §

²⁴ HANDÓ TÜNDE: *A munkáltató és a munkaviszony*, Budapest, 2000., Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 67-68. o.

²⁵ Mt. 166.§.

A munkáltatói kárfelelősség szabályozását alapvetően a reparáció célja hatja át. Vagyis a jogalkotói törekvés arra irányul, hogy a munkavállaló munkaviszonyával összefüggésben elszenvedett kára megtérüljön.²⁶ A felelősségi szabályok emellett prevenciók célt is szolgálnak: a törvény célja, hogy a munkáltatót rászorítsa olyan munkakörnyezet kialakítására, amely megteremti a munkavégzés során az egészséges és biztonságos feltételeket, valamint a munkavállalók vagyoni érdekeinek biztonságát is megfelelő módon biztosítja.²⁷

A szabályozás meglehetősen szigorú követelményeket támaszt a munkáltatóval szemben, az ugyanis a magyar munkajog hagyományainak megfelelően – és a fenti célok biztosítása érdekében – a munkáltató objektív felelősségét határozza meg a munkavállalónak okozott kár megtérítése körében. A szubjektív és az objektív felelősség elhatárolásának kérdése a jogirodalom állandó témája. Az objektív felelősség köznap szóhasználatban elterjedt értelmezése azonban némi pontosításra szorul. A közfelfogás ugyanis az objektív kártérítési felelősséget vétkesség nélkülinek tekinti – és ezen a ponton határolja el a vétkességen alapuló szubjektív felelősségtől – helyesebb azonban, ha az objektív felelősséget olyannak tekintjük, amely a vétkesség vizsgálatától tekint el. E felelősségi alakzatnak nem az a lényege tehát, hogy nincs mögötte vétkes magatartás, hanem az, hogy ennek a bizonyítása nem terheli a károsultat.²⁸ Mindezek alapján a munkáltató tehát a vétkesség vizsgálatára tekintet nélkül, teljes mértékben felel azokért a károkért, amelyek a munkavállalót a munkaviszonyával összefüggésben érik.²⁹

A jogirodalomban széles körben elterjedt felfogás szerint ahhoz, hogy a munkáltató kártérítési felelősségét meg lehessen állapítani, három pozitív, valamint egy negyedik, negatív feltétel együttállása szükséges. „A három pozitív feltétel: a kár keletkezése, a munkajogviszony fennállása, a munkajogviszony és a kár közötti ok-okozati összefüggés, míg a negyedik, negatív feltétel az, hogy a munkáltató ne tudja kimenteni magát.”³⁰ A munkáltatói kárfelelősség megállapításának egyes feltételeire a dolgozat a későbbiekben részletesen kitér.

Vitás esetekben jellemzően a bizonyítás sikerességén múlik a jogvita végkimenetele, emiatt a bizonyítási kötelezettségnek a kártérítési felelősség megállapítása során nagy

---

²⁶ BERKE – KISS: *Kommentár a munka törvénykönyvéhez*. Budapest, 2012, Complex Kiadó, 426. o.

²⁷ KUN in GYULAVÁRI (szerk.): *Munkajog*, Budapest, 2013, ELTE Eötvös Kiadó, 373-374. o.

²⁸ LŐRINZ in KARDKOVÁCS KOLOS (szerk.): *Az új munka törvénykönyvének magyarázata.*, Budapest, 2012, HVG-ORAC, 257. o.

²⁹ GYULAVÁRI (szerk.): i.m. 373.

³⁰ BERKE - KISS: *Kommentár a munka törvénykönyvéhez*. Budapest, 2012, Complex Kiadó, 426. o.

jelentősége van. A munkavállaló köteles bizonyítani a kár keletkezését, a kár mértékét, valamint a károkozás és a munkaviszony között ok-okozati összefüggést. Ha azonban a munkáltató a törvényben felsorolt kimentési okok fennállására hivatkozik, a bizonyítási kötelezettség ezzel kapcsolatban nyilvánvalóan őt terheli a bíróság előtt.³¹

3.3. A felelősség feltételei

A munkáltató kártérítési felelősségének megállapítása tehát csak a fent említett konjunktív feltételek fennállása esetén lehetséges. E körülmények megállapítása a gyakorlatban nem mindig egyértelmű, a vitássá tehető körülmények pedig adott esetben kizárhatják a felelősség megállapítását, tehát perdöntő jelentőséggel bírhatnak. A következőkben e feltételeket sorban részletezem.

3.3.1. A kár keletkezése

A kár keletkezése – mint a kártérítési felelősség megállapításának feltétele – nyilvánvaló követelménynek tűnik, ám ha a bekövetkezett kár jellegét, természetét vizsgáljuk, akkor árnyaltabb képet látunk. Általánosságban azt mondhatjuk, hogy abban az esetben beszélhetünk kár felmerüléséről a munkavállaló és a munkáltató viszonyában, ha az egyik fél a másik félnek vagyoni vagy nem vagyoni kárt okoz. Míg nem vagyoni kárnak azt tekintjük, ha a károsult vagyoni hátránnyal nem járó sérelmet szenved, addig vagyoni kár bekövetkezésekor a sérelmet szenvedettnek csökken a vagyona, vagy nem jut hozzá olyan vagyoni előnyökhöz, amiket a károkozás hiányában megszerezhetett volna.³²

Kihangsúlyozandó azonban, hogy azok az esetek nem tekinthetők károkozásnak, amelyekben a követelésnek konkrét jogcíme van. A munkáltató anyagi helytállásának azon esetei, amikor az Mt. konkrétan meghatározza a munkáltató fizetési kötelezettségének jogcímét, nem tartoznak a munkáltatói kárfelelősség körébe.³³ Ennek megfelelően nem kártérítési jellegű a követelése annak a munkavállalónak, akinek munkáltatója – munkabér-fizetési kötelezettségét megszegve – elmulasztja kifizetni az őt jogosan megillető munkabért. Ilyen esetben ugyanis konkrétan a munkabér teljesítését követelheti, vagyis követelése

---

³¹ BERKE - KISS: i.m. 426. o.

³² ÁDÁM LÓRÁNT: *Kártérítési felelősség a munkajogban*, Budapest, 2000, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó, 7.o.

³³ TÁLNÉ MOLNÁR ERIKA: *Munkáltató kártérítési felelőssége*, Budapest, 2009, Complex Kiadó, 14. o.

jogcímmel bír.³⁴ Ezt támasztja alá a Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntése is, melyben alaptalannak minősítette a felperes felülvizsgálati kérelmét. Ebben az alperes azt sérelmezte, hogy a bíróságok munkaszerződés alapján a részére járó prémiumot ilyen jogcímen, és nem kártérítés címén ítélték meg. A bíróságok indokolása szerint ugyanis a felperes igénye nem kártérítési jellegű volt, hanem munkabértartozásból eredt.³⁵ Ennek megfelelően tehát a konkrét jogcímmel bíró követelések nem sorolhatók a kárfelelősségi esetek közé. Nem kizárt viszont, hogy a teljesítés elmaradásából további kára is származik az igényét érvényesíteni kívánó félnek. Ebben az esetben, az így bekövetkezett kárral kapcsolatban már kártérítési igénnyel léphet fel, a bizonyítási kötelezettség e tekintetben már nyilvánvalóan őt terheli, vagyis mind a kárt, mind az okozati összefüggést bizonyítani kell.³⁶

3.3.2. A munkajogviszony fennállása

A felelősség egyik jogalapi eleme a felek közötti munkaviszony. A törvény egyértelműen kimondja, hogy a munkáltató a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kár megtérítésére köteles.³⁷ A munkáltató kártérítési felelőssége ennek megfelelően kontraktuális felelősség,³⁸ mivel a munkaviszony alapja a munkaszerződés.

Számos esetben azonban alaposabb vizsgálatot igényel annak eldöntése, hogy mi tekinthető a felelősség megállapítása szempontjából munkaviszonynak. A munkaviszony kezdete előtt, és a munkaviszony megszűnését követően is felmerülhet ugyanis károsodás, a felelősség megállapítása azonban bizonyos esetekben ennek ellenére nem kizárt.

Noha a munkaviszony létrejöttének nemcsak alapja, de elégséges feltétele is a munkaszerződés, a munkaviszony kezdetének mégis a munkába lépés napját kell tekinteni. A munkába lépés egy tényleges helyzetet jelent, a felek általi teljesítés megkezdését.³⁹ Ha a szerződés megkötése és a munkába lépés időpontja időben egymástól elválik, a munkába állásig a feleket a munkaszerződés teljesítésével kapcsolatos tényleges kötelezettségek még nem terhelik, ennek ellenére a létesítéssel kapcsolatos kötelezettségeik fennállnak. Nem kizárt, hogy a szerződés megkötése után, de még a munkába lépés előtt egyik fél olyan

---

³⁴ ÁDÁM LÓRÁNT: i.m. 7.o..

³⁵ BH 1999./475

³⁶ ÁDÁM LÓRÁNT: i.m. 8. o.

³⁷ Mt. 166.§ (1)

³⁸ BERKE – KISS: i.m. 427. o.

³⁹ BERKE – KISS: i.m. 186. o.

magatartást tanúsít, amiből a másíknak kára származik;⁴⁰ s ha az a munkaviszonnal összefüggésben van, adott esetben megalapozhatja a felelősségre vonást. A kártérítési igény érvényesítésének, és a felelősség megállapításának szempontjából nem megkívánt követelmény az, hogy a munkaviszony a kár bekövetkezésekor fennálljon. A munkaviszonnak ugyanis a kár okozásakor, és nem a bekövetkezésekor kell fennállnia.⁴¹

A kárfelelősség megállapításának igénye a munkaviszonnat követő időszakban szintén felmerülhet. „A munkáltatói kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azokra az esetekre is, amikor a kár a munkaviszony megszűnte után jelentkezik, azonban a munkajogviszony fennállása alatt keletkezett”. Tipikusan ilyen eset lehet, ha az üzemi baleset, foglalkozási megbetegedés tünetei csak később jelentkeznek.⁴² El kell tehát választani a károsító cselekmény bekövetkezését a felmerült kár jelentkezésétől, észlelésétől, hiszen a kárfelelősség megállapítása szempontjából az előbbit kell irányadónak tekinteni. A jogalkalmazás egységességét segíti, hogy nemrégiben a Kúria elvi határozatában is rámutatott: „a munkáltató kártérítési igényének érvényesítése szempontjából nemcsak az tekinthető munkavállalónak, akinek a munkaviszonya a munkáltatónál még fennáll”, s ezzel pontot tett egy olyan jogvita végére, melyben a munkáltató a munkaviszony megszűnése után kívánta érvényesíteni leltárhiányból eredő követelését a munkavállalóval szemben.⁴³

S bár a felelősség kontraktuális jellegű, a munkaviszony tág értelmezése alapján az érvénytelen munkaszerződés alapján létrejött munkaviszony keretében okozott károkra is a munkajogi kárfelelősség szabályai alkalmazandók, ahogy a színlelt szerződés – vállalkozásnak, megbízásnak álcázott munkavégzés – keretében felmerült károkozás sem zárja ki a munkajogi szabályok alkalmazását.⁴⁴

Fentiekből is következik, hogy a károkozás körülményeinek vizsgálatakor magát a munkajogviszonnat, és annak fennállását is rendkívül tágan értelmezi a joggyakorlat.

---

⁴⁰ ÁDÁM LÓRÁNT: i.m. 8. o.

⁴¹ FERENCZ JÁCINT: *Kár érte? – A munkáltatói kárfelelősség változása*, In: *Az állam és jog alapvető értékei a változó világban*, 2012. Győr, 289. o.

⁴² BERKE – KISS: i.m. 427. o.

⁴³ A Kúria 1/2013. számú munkaügyi elvi határozata

⁴⁴ BERKE – KISS: i.m. 427. o.

3.3.3. Ok-okozati összefüggés a munkaviszony és a kár között

A munkaviszonnyal való okozatosság követelménye azt fejezi ki, hogy a munkavállalót ért hátránynak valamilyen módon összefüggésben kell állnia a felek között fennálló munkaviszonnyal, a munkaviszonyból folyó tevékenységgel.⁴⁵ A munkáltatóra háruló szigorú felelősségi szabályok az okozati összefüggés feltételének vizsgálatakor is nyilvánvalóan megmutatkoznak, a törvény szigora e feltétel kapcsán is egyértelműen a munkavállaló javára kedvez. A törvény ugyan a munkáltató által okozott kár megtérítéséről szól, de a jogalkotó egyben azt a vélelmet állítja fel, hogy a munkaviszonybeli kárt a munkáltató okozta. Így tulajdonképpen károkozó magatartás hiányában is fennállhat a kártérítési felelősség, emiatt „helyesebb [...] a munkavállaló által a munkaviszonnyal összefüggésben elszenvedett károsodásról beszélni”.⁴⁶

Az okozati összefüggés követelménye tehát azt jelenti, hogy a károsodás és a munkaviszonybeli kötelezettség teljesítése között objektív kapcsolatnak, valós összefüggésnek kell fennállnia. Nem zárja ki azonban a munkáltató felelősségének megállapítását az, ha csak közvetett⁴⁷ vagy részoksági az összefüggés a kár és a munkaviszony között, vagyis ha nem kizárólag a munkaviszonnyal kapcsolatos ok hatott közre a károsodás bekövetkezésében.⁴⁸ Ezek az esetek azonban valóban alapos bizonyítási eljárást és gondos mérlegelést követelnek meg a jogalkalmazótól, hiszen – főként tartós betegségek esetén – a károsodást kiváltó okok és a munkavégzés közötti kapcsolat teljes bizonyossággal csak ritkán állapítható meg.⁴⁹ Önmagában a károkozás és a munkavégzés kapcsolatának lehetősége kevés, ha az egyéb körülmények annak valószínű bekövetkezését nem alapozzák meg.⁵⁰ Az eset lényeges bizonyítékait mindig együttesen kell értékelni ahhoz, hogy megállapítható legyen az összefüggés a munkaviszonnyal.⁵¹

---

⁴⁵ RADNAY JÓZSEF: *Munkajog*, Budapest, 2003., Szent István Társulat

⁴⁶ ÁDÁM LÓRÁNT: i.m. 48. o.

⁴⁷ BH2005. 443

⁴⁸ A Kúria 3/2013. számú munkaügyi elvi döntésében nem vitatta a munkaviszonnyal való összefüggést, annak ellenére, hogy a felperest ért károsodásban a munkaviszonyától függetlenül fennálló krónikus betegsége is közrehatott. A bíróság indokolása szerint ugyanis a felperes munkahelyén, munkaidőben tisztálkodni készült, amikor elesett, ezért a munkaviszonnyal való összefüggés nem lehet kétséges.

⁴⁹ ÁDÁM LÓRÁNT: i.m. 49. o.

⁵⁰ A Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.084/1994/3. számú határozatában foglaltak alapján.

⁵¹ BH2006. 228

Konkrét eset vizsgálatakor gyakran igen nehéz meghúzni a határt a munkaviszonnyal összefüggő és össze nem függő káresetek között⁵². A bírói gyakorlat alapján azonban egyes tipikus esetek felsorolhatók mindkét oldalon:

- A munkaviszonnyal összefüggőnek kell tekinteni egyebek között a munkavégzéshez kapcsolódó előkészítő és befejező tevékenység közben felmerült, valamint a szokásostól eltérő munkavégzési helyen bekövetkezett károkat. Emellett számos további esetben is megállapítható az ok-okozati viszony, így a munkával összefüggő képzésen, értekezleten, egyéb rendezvényen való részvétel esetén.⁵³
- Bizonyos esetekben viszont nyilvánvalóan nem áll fenn az összefüggés a munkaviszonnyal, vagyis nem felel a munkáltató a bekövetkezett károkért. Ilyen az engedély nélkül végzett magánmunka során bekövetkezett baleset,⁵⁴ a munkába menet bekövetkezett baleset általában, vagy a munkásszálláson keletkezett kár.⁵⁵

Mindezek alapján látható, hogy az okozati összefüggés meglétének vizsgálata vitás esetben döntő szerephez juthat, ami ismét a bizonyítás gyakorlati jelentőségére hívja fel a figyelmet.

---

⁵² GYULAVÁRI (szerk.): *Munkajog*, Budapest, 2013., ELTE Eötvös Kiadó

⁵³ BH2005. 368 számú bírósági határozat

⁵⁴ BH2002. 331

⁵⁵ BH1993. 263

4. EXCULPATIO – A MUNKÁLTATÓ KÁRFELELŐSSÉG ALÓLI MENTESÜLÉSE

4.1. Mentés az objektív felelősség alól

A munkáltatóval szemben támasztott felelősségi szabályok szigorúak ugyan, de nem jelentenek feltétlen helytállási kötelezettséget. Könnyen belátható ugyanis, hogy adódhatnak a mindennapi életben olyan helyzetek, melyekben a szigorú szabályok érvényesülése a munkáltató számára – a jog céljaival éppen ellentétes – igazságtalan eredményre vezetnek. A szabályozás két esetkörben teszi lehetővé az exculpációt: abban az esetben, ha a munkáltató számára ténylegesen lehetetlen a káresemény elkerülése; valamint akkor, ha a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta. A törvény természetesen szűken behatárolja ezeknek az eseteknek a körét, és e kimentő körülményeket nyilvánvalóan a munkáltatónak kell bizonyítania.

4.1.1. Mentés a munkavállaló kizárólagos és elháríthatatlan magatartására való hivatkozással

Mindenekelőtt – annak egyszerűsége okán - a kimentés törvényben *másodikként említett esetét* érdemes vizsgálni, amely lehetővé teszi a munkáltató kárfelelősség alóli mentesülését abban az esetben, ha bizonyítja, hogy a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta.⁵⁶ A károsult kizárólagos és elháríthatatlan magatartására akkor hivatkozhat sikerrel a munkáltató, ha a törvényben meghatározott két feltétel együttesen fennállt. Az első fogalmi elem, a munkavállaló magatartásának kizárólagossága szűken értelmezendő.⁵⁷ A „kizárólagos okozás” nem jelent ugyanis egyúttal szükségszerűen felróhatóságot a munkavállaló részéről, inkább úgy értelmezendő, hogy a kár bekövetkezésében nem játszott közre olyan hatás, amely a munkáltató közvetlen hatalma, irányítása alá tartozik.⁵⁸ A munkavállaló kizárólagos magatartásának nem kell tehát vétkesnek lennie,⁵⁹ adott esetben a munkáltatói utasítástól eltérően, esetleg szabályszerűtlenül végzett munka sem feltétlenül alapozza meg e kimentési ok alkalmazását. A bírói gyakorlat alapján ugyanis az utasítással, szakmai szabályokkal ellentétes munkavállalói viselkedés eltérése a munkáltató részéről is hibás magatartásnak

---

⁵⁶ Mt. 166.§ (2) b)

⁵⁷ GYULAVÁRI (szerk.): i.m. *Munkajog*, Budapest, 2012. ELTE, 384. o.

⁵⁸ ÁDÁM LÓRÁNT: i.m.55. o.

⁵⁹ MK 29.

minősül, ilyen esetben a kizárólagosság a munkavállaló magatartásával kapcsolatban eleve nem állapítható meg,⁶⁰ kármegosztásra viszont alapot adhat. A kimentés feltételének második fogalmi eleme a munkavállalói magatartás elháríthatatlansága. Ennek hiányában nem hivatkozhat sikerrel a munkáltató a törvény fent említett szakaszára, hiszen a károk megelőzése érdekében végzett megfelelő ellenőrzés, utasítás, a szakszerű és biztonságos munkavégzés megkövetelése a munkáltató feladata.

4.1.2. Hivatkozás a munkáltató ellenőrzési körén kívül eső körülményre

Az objektív felelősség alóli kimentésnek csak objektív körülmények megléte esetén van helye, vagyis a munkáltató csak igen szűk körben mentesülhet a kártérítési felelősség alól. A mentesülés törvényben szabályozott *első esetében* három, konjunktív feltétel együttes meglétét kell bizonyítania a munkáltatónak. Nevezetesen azt, hogy „a kárt az ellenőrzési körén kívül eső körülmény okozta, ezzel a körülménnyel nem kellett számolnia, és nem volt elvárható, hogy a károkozó körülmény bekövetkezését elkerülje, vagy a kárt elhárítsa”.⁶¹ A kimentő körülmények mindegyikének együttesen kell fennállnia, a három feltétel közül egyetlen körülmény hiánya – vagy annak bizonyítatlansága – már kizárja a kimentést.⁶² Látható, hogy e feltételek mindegyike nagy jelentőséggel bír, ezért érdemes külön figyelmet fordítani a konjunktív feltételrendszer egyes elemeire.

4.1.2.1. Ellenőrzési kör hiánya

A szabályozás alapján a kimentés összefüggő feltételeinek első eleme az, hogy a kárt a munkáltató ellenőrzési körén kívül eső körülmény okozza. Az ellenőrzési kör tehát felelősségi jogi tényállási elem, a kimentés egyik feltétele. Fontos azonban tisztázni, mit takar az ellenőrzési kör fogalma. Az ellenőrzési kör az új Polgári Törvénykönyvben is megjelenő fogalmi elem, az ahhoz fűzött miniszteri indokolás szerint ellenőrzési körön kívüli az a szerződésszegő fél által nem befolyásolható körülmény, melyre a fél nem képes hatást gyakorolni. E hatások közül az indoklás mindenekelőtt a vis maior hagyományos eseteit emeli ki, de ilyennek tekinti bizonyos állami intézkedések meghozatalát, a súlyos üzemzavart, valamint az olyan radikális piaci változásokat, melyek a szerződésszerű teljesítést lehetetlenné

---

⁶⁰ BH 1995. 740

⁶¹ Mt. 166.§ (2) a)

⁶² BERKE – KISS: I.m. 431. o.

teszik.⁶³ A munkajogban mindez úgy értelmezhető, hogy a munkáltató ellenőrzési körén kívül esik mindaz a körülmény, melynek alakulása felett a munkáltatónak nincs hatalma. Ezek szerint „a munkáltató mentesüléséhez vezet minden olyan körülménynek a bizonyítása, amelyre semmiféle ráhatása nem volt, és amit befolyásolni semmilyen módon nem tudott.” Más megközelítésből tehát a munkáltató ellenőrzési körébe esik mindaz a körülmény, melyre befolyással bír, amelyre képes hatást gyakorolni. Ide sorolható a saját üzemi rend szervezési vagy egyéb zavara, munkavállalóinak magatartása, piaci beszerzési nehézségek. Vagyis az ellenőrzési körbe tartoznak mindazok a körülmények, eszközök, energia, munkavállalók, melyeknek a működésére a munkáltatónak a tevékenysége során befolyása van. Az ellenőrzési kör ráadásul nem feltétlenül korlátozódik a munkáltató telephelyére, ugyanis adott tényállástól függően a munkáltatótól más, ettől eltérő munkavégzési helyen is elvárható lehet az egészséges és biztonságos munkafeltételek megteremtése.⁶⁴ A munkáltatóval szemben támasztott megelőzési kötelezettség tehát igen magas szintű, de a szabályozás figyelembe veszi a társadalmi-gazdasági realitásokat is.⁶⁵

Az ellenőrzési kör fogalma a korábbi szabályozáshoz képest új fogalmat vezet be a munkáltatói kárfelelősség szóhasználatába. Az ellenőrzési kör kifejezéssel a jogalkotó ugyanis a korábbi törvényben szereplő működési kör kifejezést váltotta fel.⁶⁶ Habár jelen dolgozatnak nem célja a korábbi és az új Mt. szabályainak összehasonlítása, a változtatás – és főként annak céljai – mellett nem lehet szó nélkül elmenni. Az Mt. miniszteri indokolása szerint a törvény szándéka ezzel az, hogy szűkítse a bírói gyakorlatban kialakult rendkívül széles körű kártérítési felelősséget. A korábbi – működési kör értelmezésén alapuló – joggyakorlat olyan tényállásokban is kártérítésre kötelezte a munkáltatókat, melyekben a kár bekövetkezésére még közvetett befolyása sem lehetett az elmarasztalt félnek. A bírói gyakorlat kifejezetten tágan értelmezte ugyanis a működési kör fogalmát, és gyakorlatilag e körbe volt sorolható minden olyan esemény, amely nem következett volna be akkor, ha nem történik munkavégzés.⁶⁷ Ezzel lényegében a bírói gyakorlat általánossá tette a polgári jog

---

⁶³ NÁDAS GYÖRGY: *Működési, vagy ellenőrzési kör, a kimentés megváltozott szabályai*, HR & Munkajog 2013. évf. 10. sz. (10) pp. 25-27. Letölthető: <http://munkajog.hu/rovatok/munkahely/mukodesi-kor-vagy-ellenorzesi-kor-a-kimentes-megvaltozott-szabalyai> (2014. 08. 23.)

⁶⁴ PÁL LAJOS – LŐRINCZ GYÖRGY – KOZMA ANNA – PETŐ RÓBERT: *Az új Munka Törvénykönyvének magyarázata*, Budapest, 2012, HVG - Orac

⁶⁵ BERKE – KISS: I.m. 431. o.

⁶⁶ Az 1992. évi XXII. törvény a Munka Törvénykönyvéről a következőként szabályozta a munkáltató mentesülését: 174.§ (2) Mentesül a munkáltató a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt működési körén kívül eső elháríthatatlan ok vagy kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta.

⁶⁷ FABÓK ANDRÁS: *A munkáltatói kártérítés egyes kérdései*. Munkajogi Szemle, 45. évf./12. sz./2001, 52. o.

veszélyes üzemi felelősségét a munkáltatói kárfelelősség körében, ami nyilvánvalóan számos esetben indokolatlanul hátrányos helyzetet teremtett a munkáltató számára.

Az ellenőrzési kör fogalmának bevezetésével vélhetőleg a munkáltató kimentési lehetősége kibővül, hiszen e körbe a jövőben csak azok a körülmények tartoznak majd, amelyekre a munkáltatónak tényleges befolyása van. Ezzel várhatóan csökken majd az objektív felelősség szigora, bár – egzakt fogalom hiányában – a bírói gyakorlatra a jövőben is nagy szerep hárul majd mérlegeléskor.⁶⁸ A jövőbe tekintve azonban szkeptikus álláspont is megfogalmazható, hiszen a feltételrendszer további elemei a mentesülés lehetőségét szűkítik. Ezzel álláspontom szerint a jogalkotó a kimentés új, tágabbra szabott kereteit tulajdonképpen mintegy rövidebbre „nyírja”. Osztom tehát azt a nézetet, mely szerint „az ítélkezési gyakorlatra vélhetőleg nem lesz olyan hatása a változásnak, amilyen hatást a jogalkotó várna”⁶⁹. Vagyis az objektív munkáltatói felelősség enyhülése kizárólag a szóhasználat megváltoztatásától nem feltétlenül fog megvalósulni.

4.1.2.2. Olyan körülmény, mellyel a munkáltatónak nem kellett számolnia – a körülmény előreláthatóságának vizsgálata

A munkáltató mentesülésének további, az ellenőrzési kör hiányához kapcsolódó feltétele az, hogy a kárt okozó körülménnyel a munkáltatónak nem kellett számolnia. Kihangsúlyozandó, hogy ez a körülmény az ellenőrzési körhöz való viszonyában vizsgálandó, vagyis ha egy adott körülmény a munkáltató ellenőrzése alatt áll, úgy a további mentesülési feltételeknek már nincs relevanciája. E rendelkezés megköveteli, hogy konkrét esetben a kár bekövetkezéséhez vezető konkrét körülmények előreláthatóságát vizsgálja meg a jogalkalmazó. El kell határolni azonban e körben az kár bekövetkezésének absztrakt esélyét a kár konkrét bekövetkezésének reális veszélyétől. Önmagában abból, hogy a munkáltató ellenőrzési körén kívül – általánosságban és statisztikailag kimutathatóan is – számos veszélyforrás keletkezik, nem lehet arra következtetni, hogy a munkáltatónak számolnia kellett a kár bekövetkezéssel.⁷⁰ Általában megállapítható, hogy a munkáltatónak nem kell

---

⁶⁸ GYULAVÁRI (szerk.): *Munkajog*, 2012, ELTE Eötvös

⁶⁹ NÁDAS GYÖRGY: *Működési vagy ellenőrzési kör, a kimentés megváltozott szabályai*, In: *HR & Munkajog* 4: (10) pp. 25-27.

⁷⁰ KARDKOVÁCS KOLOS (szerk.): i.m. 265. o.

számolnia a mindennapi életben előforduló átlagos körülményekkel, és azokkal, amelyek a közfelfogás, általános megítélés szerint nem tervezhetőek.⁷¹

4.1.2.3. Az elhárítás elvárhatóságának hiánya

A kimentési feltételek harmadik eleme megköveteli, hogy a felelősség alóli mentesítés megállapításához a munkáltatónak azt is bizonyítania kell, hogy sem a károkozó körülmény bekövetkezésének elkerülése, sem a kár elhárítása nem volt tőle elvárható. Az elvárhatóság vizsgálatakor azonban fontos szempont, hogy milyen mértékű gondosságot követel meg a szabályozás. Az általános elvárhatósági mérce alapján az átlagos gondosságot kell tanúsítania a munkáltatónak, de az adott helyzet tekintetében. Vagyis e feltétel megítélésakor a viszonyítás alapja az általános munkáltatótól az adott helyzetben elvárható magatartás.⁷² Egy baleset tényállásában ez azt jelenti, hogy az elháríthatatlanság megítélésakor azt kell vizsgálni, hogy a baleset a megfelelő technikai és műszaki megoldásokkal elhárítható lett volna-e.⁷³ Ismét nagy szerephez jut tehát az adott eset és adott körülmény vonatkozásában végzett pontos tényfeltárás, mivel vitás esetben arra a kérdésre kell választ találni, hogy mennyiben volt elhárítható a káreset. Fontos kiemelni, ilyen esetekben nem annak van jelentősége, hogy a munkáltató ténylegesen milyen intézkedéseket tett az elháríthatóság érdekében, hanem annak, hogy az eset konkrét körülményeit tekintve az adott helyzetben lévő munkáltatótól milyen ésszerű intézkedések meghozatala volt, illetve lett volna elvárható.⁷⁴

A munkáltató kárfelelősség alóli mentesülésének szabályai tehát a jogalkotó szándéka szerint a munkáltatóra nézve a korábbinál kedvezőbb irányba változtak. A kimentési rendszer azonban számos bizonytalan, esetről-esetre történő megítélést szükségessé tevő elemet hordoz. A feltételek mindegyikéről elmondható, hogy csak a konkrét körülmények pontos vizsgálata, a bizonyítékok pontos ismerete fényében dönthető el bizonyossággal, hogy a munkáltató felelőssége megállapítható-e. Mindezen körülmények bizonyítási terhe pedig a munkáltatóra hárul, vagyis bármelyik feltétel bizonyítatlansága esetén a munkáltató kártérítésre kötelezhető. Az objektív felelősség alóli mentesülés esélyeit latolgatva a munkáltatónak tehát a későbbiekben is számolnia kell az adott bíróság szubjektív megítélésével, ami ismét kihangsúlyozza a bírói jogalkalmazás jelentőségét.

---

⁷¹ BERKE – KISS: i.m. 433. o.

⁷² BERKE – KISS: I.m. 434. o.

⁷³ A Legfelsőbb Bíróság MK. 29. számú állásfoglalásának b) pontja alapján

⁷⁴ KARDKOVÁCS KOLOS (szerk.): i.m. 265. o.

4.2. A felelősség alóli részbeni mentesülés, kármegosztás

A munkáltató a munkavállaló teljes kárát köteles megtéríteni⁷⁵. A teljes kár magában foglalja a vagyoni kár körében a ténylegesen felmerült kárt, az esetleges elmaradt hasznot, valamint az indokolt költséget; illetve a nem vagyoni károkat is. A miniszteri indokolás szerint a kárt pénzben kell megtéríteni, kivéve, ha a körülmények a kár természetbeni megtérítését indokolják.

A szabályozás tehát alapvetően a teljes kártérítés elvét vallja, de a törvényben meghatározott indokolt esetekben ettől mégis eltekint. Ennek megfelelően mentesíti a munkáltatót az olyan kár megtérítésétől, mellyel kapcsolatban bizonyítja, hogy az a károkozás idején nem volt előrelátható; és kármegosztást tesz lehetővé a munkavállaló vétkes közrehatása folytán bekövetkezett kárral kapcsolatban, valamint abban az esetben, ha a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. E rendelkezések számos ponton összhangban állnak a polgári jogi szabályokkal, és – az előreláthatósági klauzulát tekintve – nívumot is hordoznak. A következőkben ezeknek az eseteknek az áttekintése következik.

4.2.1. Előreláthatósági klauzula

Az előreláthatóság fogalma korábbi szabályozáshoz képest új elemként került a munkajogi felelősség rendszerébe. Az Mt. magánjoghoz való egyre erősödő kapcsolatára mutat, hogy a magyar jogban az új Ptk. rendelkezett elsőként az előreláthatóság hiányáról, mint felelősségkorlátozó intézményről. A jogintézmény a kártérítés mértékének korlátját vezeti be, és azon az elvi alapon nyugszik, hogy a kártérítés összege – nyilvánvaló okból – ne haladhassa meg azt a veszteséget, amit a károkozó előre látott vagy láthatott.⁷⁶

Az előreláthatóság munkajogi kárfelelősségben való alkalmazása tehát összhangban áll a polgári jogi kártérítési szabályozással. A szerződésen kívül okozott károk megtérítésére meghatározott kimentési szabályok körében a Ptk. ugyanis kizárja a felelősség általános szabályának alkalmazását a következő klauzula megfogalmazásával: „nem állapítható meg az okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre, és nem is kellett előre látnia”.⁷⁷ Tekintettel arra, hogy az előreláthatósági klauzula új jogintézményként jelenik meg mind a polgári jog, mind a munkajog felelősségi rendszerében,

---

⁷⁵ Mt. 167. § (1)

⁷⁶ VÉKÁS LAJOS: *Az új Polgári Törvénykönyv koncepciójából*, Polgári Jogi Kodifikáció, 2002/4., 8. o.

⁷⁷ Ptk. 6: 521. §

a hatályos szabályozás ismertetése előtt érdemes figyelmet szentelni az előreláthatóság intézményének előzményeire.

4.2.1.1 Az előreláthatósági klauzula bevezetésének előzményei

Korábbi magánjogi kódexünk, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban 1959-es Ptk.) a megtérítendő kár mértékét illetően a teljes kártérítés elvéből indult ki, a károkozó részbeni mentesítésére csak méltányosságból teremtett lehetőséget.⁷⁸ A jogalkalmazói gyakorlat azonban jellemzően nem méltányossági alapon mentesítette a károkozót a felmerült kár egy részének viselése alól, hanem tipikusan az okozati lánc határainak megvonásával, illetőleg bizonyítottság hiányára való hivatkozással. A bírói gyakorlat tehát – helyesen – kivételt engedett a teljes kár megtérítésére való kötelezés alól, de a keresetek részbeni elutasításának indokaként a károkozó magatartás és a kár közötti összefüggés laza vagy távoli voltára hivatkoztak. Az okozatosság határainak megítélése – ahogy az az alábbiakban is ismertetésre kerül – a jogalkalmazásban közismerten problémás, és sok bizonytalanságot hordoz magában. Ebből fakadóan az okozati összefüggés hiányára alapozott érvek nem mindig kellően árnyaltak, és az ezzel érvelő döntések gyakran voltak vitathatók.⁷⁹ E problémás helyzetre igyekezett a jogalkotó megoldást találni az előreláthatóság fogalmának bevezetésével. A jogintézmény nemzetközi viszonylatban nagy múltra tekint vissza, több nemzeti jogban is – így az angol, az amerikai és bizonyos mértékig a francia és német jogban is – ismert és alkalmazott volt. A hazánkban is hatályos, nemzetközi adásvételi ügyletekre irányadó Bécsi Vételi Egyezményben szintén a felelősségi rendszer része, az alapvető szerződésszegés körében ugyanis a felelősség alóli mentesülés lehetőségét teremti meg. A felek egyike által elkövetett szerződésszegés az egyezmény szerint ugyanis akkor alapvető, ha az a másik félnek olyan hátrányt okoz, amely jelentős mértékben megfosztja őt attól, amit a szerződés alapján jogosult elvárni, kivéve, ha a szerződésszegő fél nem látta előre, és egy ésszerűen gondolkodó, hasonló személy azonos körülmények között sem látta volna előre az ilyen következményt.⁸⁰ Mint arra Vékás Lajos de lege ferenda javaslata is rámutat, az előreláthatósági klauzula tehát nemzetközi szinten ismert és alkalmazott

---

⁷⁸ A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 339. § (2): A bíróság a kárért felelős személyt rendkívüli méltánylást érdemlő körülmények alapján a felelősség alól részben mentesítheti.

⁷⁹ VÉKÁS LAJOS: *Előreláthatósági klauzula a szerződésszegésből eredő kártérítési igényeknél*, Magyar Jog, 2002/9, 513-526. o.

⁸⁰ Bécsi Vételi Egyezmény 25. cikk. Az áruk nemzetközi adásvételi szerződéseiről szóló 1980. évi április hó 11. napján kelt Bécsi Vételi Egyezményt Magyarországon az 1987. évi 20. tvr. hirdette ki, 1988. január 1. óta hatályos.

jogintézmény volt. Az ugyanis bevált jogi eszköznek tekinthető, amely alkalmas a szerződésből eredő piaci és egyéb kockázatok megosztására, emellett rugalmas eszközt ad a bírói jogalkalmazás kezébe, elsősorban az elmaradt hasznokra és a következménykárokra alapított igények megítélése tekintetében.⁸¹ A javaslat ezen indokok mentén látta célszerűnek a magánjogi szabályokat kiegészíteni az előreláthatóság fogalmával, s az új Ptk. kodifikációja során minden bizonnyal erre tekintettel vált a szabályozás részévé.

4.2.1.2. Az előreláthatóság intézménye a hatályos jogban

A Ptk. az előreláthatóságot, mint felelősségkorlátozó intézményt kifejezetten az okozati összefüggés vonatkozásában határozza meg, a hatályos jogszabály alapján ugyanis nem állapítható meg az okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre, és nem is kellett előre látnia. A törvényhez fűzött indokolás szerint az előreláthatóság intézménye a kártérítési perek kapcsán kialakult bírói jogalkalmazásnak enged teret a felelősség korlátozása tekintetében. A kártérítési ítélezés bizonytalansága ugyanis jelentős részt abból fakadt, hogy a korábbi szabályozás valamennyi okozott kár megtérítését írta elő, ez azonban adott esetben akár rendkívül távoli, a károkozó által teljes mértékben előre nem látható károk megtérítését tette volna szükségessé. A bíróságok különböző megoldásokkal próbálták az ilyen károk megtérítését elkerülni. A törvény - elismerve a bíróságok törekvésének indokoltságát - elvágja az okozati láncot az olyan károk tekintetében, amelyet a károkozó nem látott előre és nem is kellett előre látnia. Ez természetesen továbbra is a gondos bírói mérlegelést teszi szükségessé, de a rendelkezés alkalmas lehet arra, hogy megteremtse a kiszámítható ítélezési gyakorlat alapját.

Az előreláthatóság hiányán alapuló kármegosztás kapcsán a polgári és a munkajogi kárkötelmek vonatkozásában egyaránt arra a tényre kell tekintettel lenni, hogy a károkozó magatartásból nemcsak közvetlenül keletkezhet kár, hanem – amennyiben az beindít egy okozati láncot – akár többszörösen közvetve is. Ilyen esetben nyilvánvalóan indokolatlan lenne felelőssé tenni a károkozót a teljes folyamat minden bekövetkezett káráért. Az okozati láncban ennek megfelelően meg kell húzni egy határt, amely elhatárolja azokat a károkat, melyek már biztosan nem hozhatók kapcsolatba a munkáltató károkozásával. Ez összhangban áll az okozatossági teóriák dilemmájában köztes megoldást kínáló adekvát kauzalitás tanával, amely „a károsodáshoz vezető eseménysor tényszerű okai közül választ ki néhányat, melyeket

---

⁸¹ VÉKÁS LAJOS de lege ferenda javaslata, i.m. 521. o.

a kárt jogi értelemben előidéző okoknak tekint, a többi természettudományos értelemben vett okot pedig feltételnek nevezi”⁸². A törvény indokolása mindezek mellett felhívja a figyelmet arra is, hogy a bizonyítás terhe ilyen esetekben a munkáltatóra hárul. E követelmény érthető, tekintve, hogy a sikeres bizonyítás, és az abból következő kármegosztás a munkáltató érdekét szolgálja.

Az előreláthatósággal kapcsolatban fontos kiemelni, hogy az nem a felelősség alapját érinti, csupán a kártérítés mértékét csökkentheti. Vagyis semmiképpen nem sorolható a kimentési okok közé, sokkal inkább szolgálhat a későbbiekben a korrekció eszközüül.

Számos kérdést is felvet azonban az előreláthatósági klauzula bevezetése. Többek között a törvényszöveg rendelkezése nem világos a tekintetben, hogy melyik fél által előre látható károkat kell a kártérítési összeg felső határának tekinteni, mely kérdésre a joggyakorlatnak kell majd választ adnia. Valamint kritikaként fogalmazódhat meg, hogy – tekintve, hogy a bíróság kezébe rugalmas eszközt ad – végső soron „nagy rést üthet a teljes kárért való felelősség elvén”, sőt, a munkáltató munkavédelmi kötelezettségével is ellentmondásba kerülhet.⁸³ Más nézőpontból éppen az a bírálat éri a hazánkban új jogintézményt, hogy az a munkáltató felelősségét csak igen szűk körben korlátozhatja. Főleg az egészség károsodásával járó esetekre igaz, hogy szinte a végtelenségig lehet tágítani az okozati láncot, ugyanis – egészen extrém esetektől eltekintve – az is kalkulálható, hogy a károsult munkavállaló akár élete végéig képtelen lesz jövedelmet szerezni. Ez a nézőpont arra mutat rá, hogy a munkáltató általában nem mentesülhet majd azon az alapon, hogy a kártételek bekövetkezése részéről nem volt előre látható.

Álláspontom szerint azonban az előreláthatóság fogalmának bevezetése éppen arra lesz alkalmas, hogy a munkáltató sikeresen hivatkozzon rá olyan helyzetben, amelyben valóban indokolatlanul, a károkozáshoz még közvetetten is alig kapcsolódó kárösszeg megfizetését követelik tőle. Az előreláthatóság jogintézményének bevezetése tehát mind a polgári jogi, mind a munkajogi szabályozásban előrelépést jelenthet, és igazságos jogalkalmazás képét vetíti elő. Az azonban nehezen lenne vitatható, hogy a bírói jogértelmezésre e szakaszok alkalmazása során is nagy felelősség hárul majd.

---

⁸² TERCSÁK TAMÁS: *Előreláthatóság – mint a szerződésen belül okozott kár megtérítésének korlátja*, Polgári jogi dolgozatok, Budapest, 1993. 231-254

⁸³ GYULAVÁRI (szerk.): i.m. *Munkajog*, 386. o

4.2.2 Kármegosztás a munkavállaló vétkes közrehatására tekintettel

A törvény a kármegosztás egyik módjaként azt az esetet nevesíti, amikor a munkavállaló vétkes magatartása közrehatott a kár bekövetkezésében. E kártelepítési forma két feltételen nyugszik: egyrészt feltételezi, hogy a munkavállaló – részben, tehát nem kizárólagosan – saját maga is okozója a saját kárának, másrészt ebben vétkesség is terheli. A munkavállaló károkozásban való részességét azért kell kihangsúlyozni, mert ha a kárt kizárólagosan, vagyis teljes egészében ő okozta, akkor a munkáltató mentesül a felelősség alól és a kármegosztás nem jöhet szóba. Kármegosztásra tehát csak a munkavállaló vétkes közrehatása adhat alapot. Nem értékelhető a munkavállaló terhére a munkáltatónál kialakult és megtúrt szabálytalan gyakorlat,⁸⁴ ahogyan nem tekinthető vétkesnek a munkavállaló magatartása abban az esetben sem, ha őt a szabálytalan művelet végzésére a munkáltató tanította be.⁸⁵ A biztonságos munkafeltételek, szabályos munkavégzés megszervezése ugyanis a munkáltató felelőssége.

A kármegosztás helyes aránya tekintetében a jogalkalmazók munkáját a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása⁸⁶ segíti, amely szerint a kárviselés arányát az dönti el, hogy a munkavállaló vétkes közrehatása milyen mérvű volt. A munkavállaló vétkessége súlyának és a kárviselés arányának meghatározásánál azonban annak van jelentősége, hogy a munkáltató a kár bekövetkezésében maga is vétkes magatartással hatott közre.⁸⁷ A vétkes közrehatás intézményével kapcsolatban megjegyzendő, hogy az „nem felelősségalapító tényállás, hanem felelősségcsökkentő tényező”.⁸⁸

4.2.3. Kármegosztás a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására tekintettel

Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. „A kárenyhítési kötelezettség a károkozó helytállási kötelezettségének mértékét csökkentő tényező”. Fel kell hívni azonban a figyelmet arra, hogy a károsult csak olyan intézkedéseket köteles megtenni, melyek ésszerűek, és nem haladják meg teljesítőképességét. Az elvárhatóság mércéje alacsonyabb a károsult kárenyhítési kötelessége körében annál, mint amit a károkozótól vár el a jogalkotó.

---

⁸⁴ BH2003. 170

⁸⁵ EBH2002.789

⁸⁶ A Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiumának MK 31. számú állásfoglalása

⁸⁷ PÁL LAJOS – RADNAY JÓZSEF – TALLIÁN BLANKA – TÁLNÉ MOLNÁR ERIKA: *Munkajogi kézikönyv*, Budapest, 2011, HVG Orac, 313. o.

⁸⁸ BERKE – KISS: i.m. 437. o.

A kárenyhítési kötelezettség kérdése két nagy területhez kötődik: jellemzően a gyógyíttatás és a munkavállalás megítélése esetén vetődik fel. A sérült, beteg munkavállalótól elvárható ugyanis, hogy a felépülésében tevékenyen közreműködjön, magát gyógyító kezelésnek alávesse. Ugyanakkor arra is kiterjed ez a követelmény, hogy a munkavállaló ésszerű időn belül új munkát vállaljon. Ennek a kötelezettségnek az elbírálásánál is különösen nagy szerephez jut az egyéni tulajdonságok, személyi körülmények és objektív tények gondos vizsgálata és mérlegelése.⁸⁹ A munkavállalótól elvárt kárenyhítés elmulasztásának bizonyítása természetesen a munkáltató terhére esik.⁹⁰

A kárenyhítési kötelezettség megszegése a munkavállaló vétkes közrehatásának nevesített formájaként is értékelhető. A munkavállaló a kötelezettségének megszegésével lényegében „érdemtelenné válik” a kártérítésre, emiatt részben elesik a teljes kár jóvátételétől.⁹¹

Megjegyzendő, hogy a munkajogi és a polgári jogi szabályok e tekintetben is párhuzamot mutatnak. A Ptk. a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség körében ugyanis kifejezetten nevesíti a károsulti közrehatás esetét, mint a felelősség korlátozására lehetőséget adó okot. Ezzel kapcsolatban rögzíti, hogy a károsultat kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség terheli. Az e kötelezettségek felróható megszegése miatt keletkezett kárt a Ptk. alapján a károkozó nem köteles megtéríteni. A károkozó és a károsult között a kárt magatartásuk felróhatósága arányában, ha ez nem megállapítható, közrehatásuk arányában kell megosztani. Ha a közrehatás arányát sem lehet megállapítani, a kárt a károkozó és a károsult között egyenlő arányban kell megosztani.⁹² Mind a munkajogi, mind a polgári jogi szabályok mögött az a nyilvánvaló jogalkotói szándék húzódik meg, amely minden jogalanytól elvárja az adott helyzetben általában elvárható magatartás tanúsítását, még abban az esetben is, ha károsultként kényszerülnek részt venni egy jogviszonyban. Ettől az elvárhatósági mércétől való eltérés ugyanis semmilyen körülmények között, még károsulti minőségben sem maradhat következmények nélkül. A felróható károsulti közrehatáson és a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásán alapuló kármegosztás a teljes kártérítés elvének korlátjait képezik, kivételt jelentenek a teljes kártérítés elve alól

---

⁸⁹ BERKE – KISS: i.m. 438. o

⁹⁰ KARDKOVÁCS KOLOS (szerk.): i.m. 269. o.

⁹¹ GYULAVÁRI (szerk.): i.m. 387. o.

⁹² Ptk. 6:525. §

anélkül, hogy céljuk a károkozó teljes mentesítése lenne. E jogintézmények valamelyest árnyalják a kártérítési jog tárgyából eredő szükségszerű ellentmondásokat.⁹³

4.2.4. A kár mérséklése a munkáltató méltányolható helyzetére tekintettel

A bíróság a munkáltatót rendkívüli méltánylást érdemlő körülmények fennállása esetén részben mentesítheti a kártérítés alól. E körben a bíróság mérlegelése tárgyává teszi a jogsértés súlyát, a felek vagyoni helyzetét valamint azt, hogy a kártérítés megfizetése milyen következményekkel járna.

A munkáltató méltányolható helyzetére alapított kedvezőbb kártérítési szabályozás nem új keletű munkajogi szabályozásunkban. Az 1992-es Mt. korábban ugyanis még úgy rendelkezett, hogy a legfeljebb tíz főfoglalkozású munkavállalót foglalkoztató magánszemély munkáltató a munkavállalónak okozott kárért csak vétkessége esetén vonható felelősségre. Ezt a rendelkezést azonban az Alkotmánybíróság megsemmisítette. Az AB az Mt. 175.§-ának alkotmányellenességét azzal az indokkal állapította meg, hogy a munkáltatói felelősségi alakzatok közötti, a cégformán és a 10 fő főfoglalkoztatott létszámon alapuló különbségtételnek nincs ésszerű alkotmányos indoka.⁹⁴ A magánmunkáltatókra vonatkozó kedvezményes kárfelelősségi szabályok egyrészt alkalmasak voltak arra, hogy a munkavállalók között különbséget tegyenek, másrészt indokolatlanul hátrányosabb helyzetbe hozhatták azokat a munkáltatókat, amelyek nem tartoztak a „kiszegisztenciák” törvényben körülírt körébe. Noha az érintett munkáltatói kör általában ténylegesen kisebb anyagi teherviselésre képes, a korábbi szabályok valóban vitatható módon határolták körül a kedvezményes elbírálásra érdemes munkáltatói kört.

A hatályos Mt. tehát a munkáltatói kárfelelősség körében újra lehetőséget teremt a kártérítés összegének méltányossági alapú csökkentésére, a rendkívüli méltánylást érdemlő körülmények fennállásának megítélését azonban a bírói jogalkalmazásra bízva. Ezt a lehetőséget olyan – főként természetes személy – munkáltatók számára teremti meg a jogalkotó, akiknek a működését, fennmaradását, adott esetben létfenntartását veszélyeztetné, ha magas kártérítési összeg megfizetésére köteleznék a bíróság őket. A szabályozás arra a helyzetre kíván reagálni, hogy „az ún. kiszegisztenciáknak általában nincsenek olyan eszközeik, technikai felkészültségük, mint a nagyobb, tőkeerős cégeknek” ezért velük

---

⁹³ FUGLINSZKY ÁDÁM: *Felróható károsulti közrehatás és kárenyhítési kötelezettség a magyar polgári jogban*, Polgári jogi kodifikáció, 2008/4, 3-23. o.

⁹⁴ 41/2009 AB határozat (III. 27)

szemben enyhébb felelősségi szabályok alkalmazása lehet indokolt. Fontos megjegyezni azonban, hogy a kár mérséklésének e módját valóban kivételes, a közfelfogás által is méltányolható helyzetekre tartja fent. A törvény ezt szóhasználatával, a „rendkívüli” kifejezés alkalmazásával juttatja kifejezésre.⁹⁵

Az eddigieket összegezve elmondható, hogy a munkáltatót a munkaviszonyban szigorú, objektív felelősség terheli a munkavállalónak okozott kár tekintetében. A felelősség azonban kizárólag a fent meghatározott feltételek fennállása esetén állapítható meg. A törvény szigorát némileg enyhítik a – szintén szigorú feltételekhez kötött – kimentési és kármegosztási esetek, valamint a kártérítés mérséklésének lehetősége.

---

⁹⁵ FERENCZ JÁCINT: *Kár érte? – A munkáltatói kárfelelősség változása*, In: *Az állam és jog alapvető értékei a változó világban*, 2012. Győr, 289. o.

5. ÖSSZEGZÉS

A dolgozatban a munkajogi kártérítés szabályainak bemutatására törekedtem, ezen belül pedig elsősorban és alapvetően a munkáltatói kárfelelősség megállapításának feltételeire leszűkítve, melyek álláspontom szerint a felelősségi rendszert alapvetően meghatározzák. Tekintettel arra, hogy a munkajogi kárfelelősség a magánjogi felelősség része, a munkáltatói kártérítési felelősség viszonylatában a polgári jogi szabályok ismertetése sem nélkülözhető. A munkáltatói kárfelelősségi rendszer és az e szempontból releváns polgári jogi kárfelelősségi szabályok bemutatása során a jogszabályi rendelkezések ismertetése mellett igyekeztem a jogirodalomban publikált, esetenként eltérő véleményeket is bemutatni az adott jogintézményekkel kapcsolatban.

A két felelősségi forma összehasonlításakor álláspontom szerint a szabályozás mögött meghúzódó eltérő jogpolitikai indokokat kell szem előtt tartani. Világosan kitűnik, hogy a jogalkotó elsősorban a munkavállaló érdekeinek előtérbe helyezését valósítja meg a jogi szabályozás során. A törvényhozás ugyanis a munkavállaló alárendelt helyzetéből indul ki, és kettejük egyensúlytalan helyzetének kiigazítására törekszik. Ennek megfelelően a munkáltatóval szemben támasztott felelősségi szabályok objektív jellegűek, s ez döntően meghatározza a polgári jogi felelősséghez való viszonyt. A szerződési és vállalkozási szabadság mellett a felek egyensúlyi helyzete és a mellérendeltség elve a magánjogot meghatározó magánautonómia egyik alappillérenek tekinthető. Ez alól a polgári jogi szabályok csak kivételesen, fogyasztói jogviszonyok és általános szerződési feltételek alkalmazása esetében térnek el, ahol az egyensúlytalan helyzet a „gyengébbik fél” védelmét indokolja.⁹⁶ A magánjogi szabályok tehát nyilvánvalóan a felek mellérendeltségét tekintik alapvetőnek. Ehhez képest a munkajogi szabályozás eleve a felek alá-fölérendeltségéből és egyensúlytalan helyzetéből indul ki, s a munkajogi kárfelelősséget meghatározó szabályok vonatkozásában ez kiugróan megmutatkozik. Ez a különbségtétel pedig – a vitathatatlan magánjogi kötődés ellenére – alapvetően választja el a polgári jog és munkajog szabályait.

Véleményem szerint a munkavállalót védő jogalkotói törekvés érthető, hiszen a munkavállalók érdeke valóban védendő, és az esetek egy részében ténylegesen védelemre is szorul. Érdekes azonban a jogpolitikai célokat több szempontú vizsgálat alá venni. A munkavállaló javára aránytalanul túlzó szabályozás a munkavállalót abba a helyzetbe is

---

⁹⁶ VÉKÁS LAJOS: *Az új Polgári Törvénykönyvről*, Jogtudományi Közlöny, 2013, LXVIII. évf./5. sz. 225-242. o.

hozhatja, hogy felelőssége helyett elvi felelőtlensége irányába hasson. A garanciális szabályozás, ami egyik oldalon a gyengébbik fél védelmét valósítja meg, az a munkáltatóra nézve egyes esetekben méltánytalan lehet. Ha ugyanis a kártérítési szabályok alkalmazása képes ellehetetleníteni a munkáltatót, az a munkaerőpiacon is éreztetheti a hatását. Végző soron viszont a munkáltatók versenyképességének fenntartása is a foglalkoztatottságot szolgálja.

A magánjogi reform hatására a polgári jogi felelősség vonatkozásában megvalósított jogszabályi változtatások álláspontom szerint a társadalmi és gazdasági viszonyok követelményeinek megfelelően alakítják majd át a későbbi joggyakorlatot. A hatályos munkajogi szabályozás 1992-es Mt.-hez viszonyított változásairól pedig általában elmondható, hogy azok a munkáltató érdekeit a korábbiaknál jobban előtérbe helyezik, ami véleményem szerint a szabad versenyen alapuló piacgazdasági érdekeknek sokkal inkább megfelel, mint a korábbi szabályozás. Megfelelő jogértelmezés mellett ugyanis kiegyensúlyozottabb munkajogi joggyakorlat alakulhat ki a jövőben az új szabályozás nyomán.

Az új szabályokkal kapcsolatban álláspontom szerint arra is érdemes felfigyelni, hogy a bírói mérlegelés és értékelés szerepe több felelősségi feltétel és kimentési ok megítélése során is felértékelődik. A szélesebb bírói mozgástér tehát a későbbiekben lehetővé teszi, hogy a munkáltatói érdekek a korábbiaknál hangsúlyosabban érvényre jussanak, amellett, hogy a munkavállalói érdekeket védő szabályok még mindig jelentős túlsúlyban vannak. Nagy szerep hárul azonban a bírói jogalkalmazásra e téren, mivel a konkrét esetek megítélése során a szubjektív tényezők feltárását és a helyes jogértelmezést egyaránt a jogalkalmazótól várja el a jogkereső közönség.

IRODALOMJEGYZÉK

- ÁDÁM LÓRÁNT: *Kártérítési felelősség a munkajogban*, Budapest, 2000., HVG-Orac
- BERKE / KISS: *Kommentár a munka törvénykönyvéhez*. Budapest, 2012, Complex Kiadó
- DUDÁS KATALIN – FERENCZ JÁCINT – GYULAVÁRI TAMÁS – HORVÁTH ISTVÁN – HŐS NIKOLETT – KÁRTYÁS GÁBOR – KULISITY MÁRIA – KUN ATTILA – PETROVICS ZOLTÁN In: GYULAVÁRI TAMÁS (SZERK): *Munkajog*, Budapest, 2013, ELTE Eötvös Kiadó
- EMBER ALEX: *Az üzemi baleset*, Szeged, 2013. Pólay Elemér Alapítvány
- EÖRSI GYULA: *Kötelmi jog – Általános rész*. Budapest, 1996. Nemzeti Tankönyvkiadó
- FABÓK ANDRÁS: *A munkáltatói kártérítés egyes kérdései*. Munkaügyi Szemle, 45. évf./12.sz./2001, 52. o.
- FERENCZ JÁCINT: *Kár érte? – A munkáltatói kárfelelősség változása*, In: *Az állam és jog alapvető értékei a változó világban*, Győr, 2012.
- FERENCZ JÁCINT – GÖNDÖR ÉVA – GYULAVÁRY TAMÁS – KÁRTYÁS GÁBOR: *Munkajogi Alapismeretek*, Budapest, 2013. ELTE – Eötvös Kiadó
- FUGLINSZKY ÁDÁM: *Felróható károsulti közrehatás és kárenyhítési kötelezettség a magyar polgári jogban*, Polgári jogi kodifikáció, 2008/4, 3-23. o.
- HANDÓ TÜNDE: *A munkáltató és a munkaviszony*, Budapest, 2000., Magyar Hivatalos Közlönykiadó
- JOBBÁGYI GÁBOR – FAZEKAS JUDIT: *Kötelmi jog*, Budapest, 2007, Szent István Társulat
- KÁRTYÁS GÁBOR: „Egyebekben” – *Polgári jogi szabályok a munkajogi kárfelelősségben*, Forrás: Munkajog.hu, Letölthető: <http://munkajog.hu/rovatok/szakertoi-blog/egyebekben-polgari-jogi-szabalyok-a-munkajogi-karfelelossegen> (2014. 09.29.)
- KIS MIKLÓS: *Átfogó az új Ptk. hatása a munkajogra. Interjú Dr. Pál Lajossal*, HR & Munkajog 5. évf. 7-8. sz. 44-45. o.
- KISS GYÖRGY: *Munkajog*. Budapest, 2005, Osiris Kiadó
- MARENCSÁK ZSOLT: *A munkavállaló általános kártérítési felelőssége, különös tekintettel az új Munka Törvénykönyve javaslatában előirányzott változtatásokra*, Jogelméleti szemle 2011/4. sz.
- MIHOLICS TIVADAR: *Magyar Munkajog*, Budapest, 1994, Unió Lap- és Könyvkiadó, 255. o.
- MOLNÁR IMRE – JAKAB ÉVA: *Római jog*, Szeged, 2004, Leges Szeged
- NÁDAS GYÖRGY: *Működési, vagy ellenőrzési kör, a kimentés megváltozott szabályai*,

HR & Munkajog 2013. évf. 10. sz. (10) pp. 25-27.
Letölthető: <http://munkajog.hu/rovatok/munkahely/mukodesi-kor-vagy-ellenorzesi-kor-a-kimentes-megvaltozott-szabalyai> (2014. 08. 23.)

PÁL LAJOS – LŐRINCZ GYÖRGY – KOZMA ANNA – PETHŐ RÓBERT In: KARDKOVÁCS KOLOS (szerk.): *Az új munka törvénykönyvének magyarázata*, Budapest, 2012, HVG-ORAC

PÁL LAJOS – RADNAY JÓZSEF – TALLIÁN BLANKA – TÁLNÉ MOLNÁR ERIKA: *Munkajogi kézikönyv*, Budapest, 2011, HVG-Orac

PRUGBERGER TAMÁS: *Munkajog a polgári jogban a globalizálódó gazdasági viszonyok között* (Tanulmánygyűjtemény), 2009, Debreceni Egyetem Közgazdaságtudományi Kar, Bíbor kiadó

PRUGBERGER TAMÁS – KENDERES GYÖRGY: *A munkaviszony keretében fennálló kártérítési felelősség új szabályainak egyes problémáiról*, Magyar Jog, 2013/7, 393-402.o.

RADNAY JÓZSEF: *Munkajog*, Budapest, 2003, Szent István Társulat

SIPKA PÉTER: *Az új Munka Törvénykönyve felelősségi rendszere, figyelemmel az új Polgári Törvénykönyvre*, Magyar Jog, 2013/12. szám, 735. o

SZÉKELY LÁSZLÓ: *Magyar polgári jog. A polgári jog alapjai*, Budapest, 2007. Eötvös József Könyvkiadó

TÁLNÉ MOLNÁR ERIKA: *Munkáltató kártérítési felelőssége*, Budapest, 2009, Complex Kiadó

TERCSÁK TAMÁS: *Előreláthatóság – mint a szerződésen belül okozott kár megtérítésének korlátja*, Polgári jogi dolgozatok, Budapest, 1993. 231-254

UJVÁRINÉ ANTAL EDIT: *Felelősségtan*, Miskolc, 2002, Novotni Kiadó

VÉKÁS LAJOS: *Az új Polgári Törvénykönyv koncepciójából*, Polgári Jogi Kodifikáció, 2002/4., 8. o.

VÉKÁS LAJOS: *Az új Polgári Törvénykönyvről*, Jogtudományi Közlöny, 2013, LXVIII. évf./5. sz. 225-242. o.

VÉKÁS LAJOS: *Előreláthatósági klauzula a szerződésszegésből eredő kártérítési igényeknél*, Magyar Jog, 2002/9, 513-526. o.

JOGFORRÁSOK ÉS BÍRÓI DÖNTÉSEK JEGYZÉKE

Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.)

1959. évi IV. törvény a Polgári Törvénykönyvről (1959-es Ptk.)

2013. évi V. törvény a Polgári Törvénykönyvről (Ptk.)

1992. évi XXII. törvény a Munka Törvénykönyvéről

2012. évi I. törvény a munka törvénykönyvéről (Mt.)

A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény indokolása. A munka törvénykönyve 2012 > < 1992, Budapest, 2013., Complex Kiadó

1987. évi 20. törvényerejű rendelet az áruk nemzetközi adásvételi szerződéseiről szóló, Bécsben, az 1980. évi április hó 11. napján kelt Egyezménye kihirdetéséről

41/2009 AB határozat (III. 27)

MK 25.

MK 26.

MK 29.

MK 31.

A Legfelsőbb Bíróság LB Mfv.I.10.084/1994/3. számú határozata

A Kúria 1/2013. számú munkaügyi elvi határozata

EBH2002.789

BH1993. 263

BH1995. 740

BH1999. 475

BH2002. 331

BH2003. 170

BH2005. 368

BH2005. 443

BH2006. 228